

ЧИЯ БАТЬКІВЩИНА УКРАЇНА?

За оцінкою деяких міжнародних експертів Україна надала своїм меншинам набагато більше прав, ніж того вимагає Міжнародний пакт про громадянські й політичні права.

Леонід Кравчук.

Брюссель, 7 липня 1992 р.

“Севастополь — город русской славы”, “Донбасс — край ста национальностей”, “Копайгород считался еврейским поселением”, “русский город Харьков”, “Умань — многонациональный город”, “в Львовской области проживают многие народы”.

Український письменник Петро Перебийніс у “Еврейских вестях” пише про старовинне українське місто Шаргород і називає цю статтю: “Шаргород вітає нас: шалом!” Вітає нас, українців, як гостей. Перебийніс переконаний, що “без єврейського слова, без єврейського духу Шаргород — не Шаргород”.

Мер Вінниці Д. Дворкіс обіцяє, що в підпорядковане йому місто незабаром “вернуться все те, кто выехал в Израиль”. Він справді все робить, щоб незабаром і Вінниця привітала нас, гостей: “Шалом!”

У Брюсселі Леонід Кравчук дав обітницю “відроджувати іудаїзм” в Україні...

Бути євреєм в Україні — радість, задоволення, засвідчує газета Товариства ім. Шолом-Алейхема

“Эйникайт”. Престижно бути в Україні росіянином, непогано бути й азербайджанцем, арабом, негром...

Мільйони росіян-переселенців переконані, що Україна “их родина”, а член президії Верховного Совету України Дмитро Павличко переконує свого єврейського друга: “Не там, а тут твій Ізраїль”. Тобто в Україні.

Все ж таки незрозуміло: чия батьківщина Україна — росіян чи євреїв?

Роман КОВАЛЬ

Київ, 1993 р.

ЧОМУ МОВЧИТЬ ЕТНІЧНИЙ ГОСПОДАР?

Період, коли, здавалося, руйнівні процеси зупинилися і почалося відродження українського народу, закінчився. Останнім успіхом українців стала перемога на референдумі 1 грудня 1991 року. Україну визнали країни світу.

Але українська еліта виявилася неспроможною гідно вирішити епохальні завдання. Її неповноцінність бачили і в Москві, й у Вашингтоні. Тому й діяли супердержави супроти України безцеремонно: слабкий завжди провокує на брутальність. Якби на чолі ядерної Української держави стояли Євген

настрашені восени 1991 року рішучими словами українських демократів, повилазили зі своїх закапелків і перейшли в наступ: у Верховній Раді, у пресі, на заводі, на вулиці. Бо рішучі слова демократів не були підкріплені чином.

Інфляція слів, слабкість націозахисних організацій зумовили збайдужіння тих, хто міг бути рушійною силою національного здвигу.

Українізація, якою росіяни лякали весь світ, так і не відбулася. Не вистачило сил, сміливості і, головне, нестримного бажання мати свою державу.

Не виявилось серед українських керівників Міхновських, Петлюр, Коновальців. Зате був повний набір політичних мертвяків: ксенофільних винниченківців та драгоманівців.

Квола і задрипана “еліта”, зібгана з тих, хто все своє життя нищив Україну, колаборувала з окупантом. Відчувши, що буде бита, вона кинулася брататися з тими, хто найбільше загрожував Україні.

Малоросійська “еліта” ніколи не ставила перед собою завдання здобути Українську державу або загинути в боротьбі за неї.

Єдине її бажання — представити капітуляцію як перемогу. Малоросійських політиків тривожить проблема: як мирно, без кровопролиття поступитися владою (принаймні значною її частиною) політично активним меншинам, юридично точно оформити захоплення ними владних структур і при цьому

зберегти усмішку тріумфатора і впевненість, що доступ до привілеїв у них залишиться.

Зрозуміло, що за такого стану справ етнічний господар України свого слова не скаже.

Астенічна, зігнута, слабкої волі малоросійська еліта обов'язково буде відсторонена. Питання тільки: хто зробить це? Українські патріоти, які є в нашому війську? Чи війська РФ?

Якби політичні поразки демократів супроводжувалися економічними успіхами, населення не ремствувало б: для нього сите рабство краще, ніж голодна воля. Але доходи населення зменшилися, і воно почало ворохобити. Ми, кажуть, 1 грудня голосували за незалежність, а тепер прозріли...

І доходиш гіркою висновку: власної держави малороси не хочуть. Зникло в колись козацької нації бажання "панувати у своїй сторонці".

Рабська філософія "прозрілих" шириться. Тож про демократію сьогодні говорити передчасно: народ не хоче бути владним, він згодний, щоб ним керував хтось інший, щоправда за умови обов'язково забезпечення фізіологічних потреб. Хай керує Москва, Вашингтон — аби ціни на ковбасу знизилися.

Чи треба чекати, коли інші народи знову накинуть нам свою владу?..

Політика компромісів президента і його демократів підказує, що час толерантних дискусій і "круглих столів" із міжнаціональних питань минув: або Україна під натиском імперії знову стане колонією,